

מתי שמעתם לאחרונה על אמונות הציבור והורד? מתי בורו כי מתחת לפני השפט מתחולל שינוי עצום ○ הצייר דוד וולק, הונחשב לאחר מחלציו האמנים הציבור והורד, פותח צה/or לחייו וביראיין לכל ישראל והוא חושף מדוען 20 שנה, מה חולל בקרים את והשיני הגדול ביחסו ליהדות וכמה עותקים פנו מצירויו בricaoזים והרדים? ○ תחל שורה ושותה

11-15110

EDDR App

אֶת־ עַמּוֹן

"הليمוד היה בא לידי ביטוי בהרצאות שהיו נ מסרות צפיפות לפנים ורבבם היו מאיימות אינוריות של תלמידים ישבו

מפעם לפעם, ובמה המזינים ציורים של תלמידים שהו מקבלים הערות והארות. היחי מחייב הרובה מההרצאות הללו. ואם הוא חשב שהגיע אל המנוח ואל הנחלה, גם שם נחל וולק אכזבה. "היו לי בעיות פרנסת. זה הגיעו לUMB שלא היה לי כסף לשכור דירה ויישנתי בשק שינה על הרצפה של בית הספר. אבל היה בזה היבט חיובי: כל יום הייתי חולך לישון כשאני מתבונן באמנות של הציירים הגדולים". ולמרות כל הקשיים, שם הרגשתי שהגעתי לשיא שלי בעולם האמנות. "היה לי רק שם. לא עניין אותי שום דבר מעבר לזה. זה היה הקשר שלי לרוחניות. על ידי יציבות, מתkowski סיפוק רוחני. הייתה לי בדרך הזאת בכל כוחי, ושבתי שהבנתי את כל הדרך של האמנות. של האמנים המודרניים". אבל אז קרה המשבר הנדול...

יזכר מה היה

שם בגיל 24, לאחר כמעט 7 שנים לימודי אمنות רצופים, החל בקרבו מפנה דרמטי. "עכברתי ללימוד באוניברסיטה ייל' בקונטיקט. האוניברסיטה נחשה עד היום לאחת היוקרתיות היהיה זה חלום ללימוד שם". אך הלימודים היו פחות משחشب. לאחר כמה עימותים מול המרצים באוניברסיטה, הדרה בי הבנה שהם בעצם לא מחייבים אمنות אלא רק משכורת מעמד. ואני, כל הסיבה שנכנסתי לאمنות, הייתה בಗל שחשבתי שם נמצאת האמת. זה היה פעם ראשונה בחיים שלי שהבנתי שזה שקר אחד גדול".

ההבנה הזאת, יצירה ממשך גדול שנגרמה לו לעזוב את הלימודים. "מאטי בת אחת בכל האקדמיה של האמנויות לא ראיתי שיש לי עוד ללמידה מהם. זה הפך למואס בעיניי. הרגשתיบทוק רגע שאין לי כיוון בחיים. כל הרוחניות שהכrichtי בעצם התפוצעה לי בפנים". וכך, בגין שפוף חזיר וולק לבית הוריו במישיגן. "בעצם חזרתי לציור. הייתה גם ההוריות שנה כשאין לי מושג מה יהיה איתי בהמשך

חלפה שנה, ובלבו חדרה ההבנה כי לא יוכל להמשיך בכך. "בדיווק אז", הוא מספר. "קרה הנס הגדול לדעתו. אחרי התבוננות נפשיתعمוקה, הגיעו למסקנה שהיהדות שלי היא זאת שצורכה בירור. הבנתי שזה לא סתום שאני יהודי. יהדות זה לא עוד דת, זה משחו אחריו. במקביל, אביו הצעיע לו לעבור לנור באריין ישראל. "זה היה ממשים כי ההורים שלי לא היו ציוניים ולא דיברנו על זה אף פעם. אבל מושם מה זה זה קסמלי".

חוקר מספר שכובעות, בגיל 26, היה וולק במטוסם בדרך ארץ-ה. "הגעתי לקיבוץ בית השיטה והתחנתי בלימודי עברית. למדתי במשך שישה חודשים את העברית שבמהלכם הבנתי שהחיים שם יותר ריקים מאמריקה. אבל הכרתי כמה חברים באולפן שהיו משתתפים בכל מיני הרצאות ליהדות בשומרון. הלכתי איתם פעמי אחת להרצאות הללו, ואני זכר שהאדם שמסר את הרצאה, עשה עליי רושם גדול מאוד.

לכשתி דרך זה ידע בהרבה מאוד נושאים".
בזקנכה הואה.
הו מוגלה.
מעוניין
רוכש ונפשו חיפשה משען רוחני. "חברים שלי ידעו מה
וז רצוי להיות. זה בחר בעריכת דין, זה בביון, זה רופא".
מה שהפריע לי, שאצל כולם השאייפה הייתה לעשנות
ורובה כסף ולחירות טוב. אוטי זה לא משך. בית של העריכו
גאוד את האקדמיה ואת ההשכלה, אבל לא היה מרדף אחר
חכמתם". בסופה של דבר, בחר וולק מסלול מיוחד שככל כמה
רוזאים ייחדו. "למדתי פסיכולוגיה, ביולוגיה, פילוסופיה,
היסטוריה, אמנות ועוד. את הכל למדתי ברמת המאקרו.
בארצות הברית תחום הלימוד הזה נקרא 'אמנות ליברלית'.
יכשתי דרך זה ידע בהרבה מאוד נושאים".

לאחר שנים ארוכות של בידוד יהשית, באוניברסיטה נצא וולק שיחה משותפת עם כמה מחבריו לפסל הליימודים. "החינוך שלנו היה דרך המוזיקה. למדתי לנגן בגיטרה והיינו מבלים שעות בשירה קבועתית. אבל גם אז, לא זנחת את הציור לגמרי". בכל אורך הדרך, מוכיר וולק כי הוריו התנגדו לציור, "הם ידעו את מה שגם אני ידעתי: אי אפשר להתרנס מזוה".

למרות דבריהם, בחר וולק להשكيיע בציור לא מעט. היהיטה בי הדחיפה הפנימית למצוא את המטרה האמיתית בחיקים. כל מה שראיתי, זה היה אנשים שדרפו אחרי כבוד כסף. לא רأיתי אף אחד שמצא משהו טוב בחיים מהדריפה אחרי הכתף. החברים הקרובים שלי, אחרי הכל, היו כמוינו כענין זהה. נמאסה עליהם הדרך של המון העם ולכון הם הדרשו אבוגות שורה בהר בזבז אטולר צורה עזרה בתוכן

חחיים שליהם ושל

ספאו בציור

בשנה השניה ללימודיו באוניברסיטה, שכלל וולק את אמנותו וה策תו לקורסים בתחום. "למדתי את השיטות של האמנות, את הדרך של האמנים מ לפני מאות שנים, את התרבות המערבית". לימים אלו יצקו בקרבו את התובנה הבאה: "למעשה, אני חושב של להיות אומן זה קשה מאוד. אמנות זאת חכמה וצריך לדעת איך ליצור משהו חדש. טוב האמנים שעובדים היום בעולם, לא באמת יודעים את העבודה שלהם. צריך להיות רציני מאוד בשביל להגעה לדרגה של אמן".

לאחר 4 שנים לימים מפרטים, קיבל דוד וולק תעודה וokerתית, אך לא נח: הוא הגיע בקשה לחייבת לימים

וושפט בתחום האמנות, וגם התקבל. "כאן זה כבר היה לא קל. וחברים לא האירוו לי פנים. היצירה גם לא נבעה ממני. לא הרגשתי מוצלח. הבנתי שהיתה חסר לירבה דברים. הרגשתי שלא למדתי מספיק, אמרו לי שאחד אלף שלומדים יוצאים אומן. ומעל הכל, היה קושי גדול למלוד את התחום כאשר בכל הזמן הזה, ההורים לא תמכבו כי לא האמינו שאני יכול להתמודד עם עול הפנסיה בהמשך החיים".

לאחר שנה בתכנית הלימודים, החלט וולק לעBOR לעיר נוטון יחד עם חבר קרוב, וגם שם התקבל לקורס באמנות הפעם יצירת פסל. "בשנת הלימודים הזאת, גם הרגשתי עז עצמי. העזרים שציירתי בבית, לא יצאו טוב, ולא הייתה לי גם שאיפה למכור אותם". לאחר שנה, שוב עבר

שנויות ננו לא כהו
מצלם בהיכל. במשר
שנים רבות היה
הציבור החדרי
מתנזר מאמנות
لسוגיה. אמנים נדמה
כיבשנים האחרוניות,
חל השינוי. זה החל
בציירים והמשיך
באמנים מחזיקה כשהמגמה
גושיכה כל העת. אחד
הוא דוד וולק, תושב בית
אוניברסיטאות המובילות

בארה"ב, הגיע לפניי עשרים לישראל ומאז חיפש את דרכו, עד שהתקרב ליידות, ודוקא אז זנה את תחביבו הותיק - הציור. בעשור האחרון, חזר דוד לפעלותו בתהום, וכיום הוא מבקש לחולל שינוי מהותי בחשיבה בציור החזרתי.

ופורמי. "בגיל בר מצווה עשינו מסיבה. עלית לזרה בבית הכנסת רפורמי. למדתי כמו כולן את ההפטרה ועליתי לתורה בבית הכנסת הרפורמי ובזה הסתכם הבר מצווה שלי, לא מעבר". היכים היחדים שהוא ומשפחתו היו מבקרים בבית הכנסת, היו הימים הנוראים. "גם אז, היינו נוסעים לבית הכנסת עם רכב, כך שלא ראיתי בזה ממשו ורוחני".

הוריו, כמו משפחות אמריקניות רבות, העניקו חשיבות רבה להשכלה של בנים והוא נשלח לבתי הספר הטובים ביביר. "חיבר לומר שום לא אזכרתי וממיד בוצאי איזוים

טוביים", הוא מושיף בחוווק. לצד לימודיו, השתתף וולק בקורס יהדות התנועה הרפורמית, אלא שם לא קישרו אותו עם שמיות המצויות. זה לא קירב אותו ליהדות בצורה כלשהי. הלימוד שם לא משך אותו. היו קצת מאוד תלמידים שראו בהזה עניין. גם ההוריות שלו לא האמינו בדרך הרפורמית, אבל זאת הייתה המשמעות היהודית היחידה שלהם".

כבר מגיל קטן, גילה וולק משיכה עצה לאמנות. "בבית שלי הייתה מודעות מאוד גבואה לאמנות. העריכו אמנות וגדלתי לתוכה זה". כשלמד בכיתה א', גילו הורייו כי לילדם ישנו כישرون יצירה יוצאת דופן. הוא בנה חפצים, שרטט בעפרונותיו ציורים חריגניים לילד בגילו, אך מאחר והם בנושא. "זה יצר מצב שבאמנות שלי, הייתי די בודד. תמיד ציירתי כשלא היה לי הרבה דברים לעשות ולכנן גם לא היו לי חברים, יחסית לשאר הילדים. היו לי הרבה שעות בלבד". המנהג לצויר שעות רבות, יצר עבוד וולק מין עולם פרטיו ודורק התבוננות עצמאית. וכך חלפו השנים, כאשר וולק מקפיד

